Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19. Den 1ste Juli 1886. 35te Aargang.

Epistel
fra
det første Præsidentskab
til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, forsamlede i Generalkonference.

(Fortsat fra Side 277.)

Kun for faa Uger siden blev det Apostlernes Kvorums sørgelige Pligt at udelukke fra deres Midte en af dets Medlemmer, der havde overtraadt Sædelighedsloven. Han var baade en dannet, erfaren og begavet Mand med god Dømmekraft, og havde i mange Aar tilhørt Kirken, men Intet af dette, lige saa lidt som hans høje Stilling i Kirken kunde frelse ham fra at lide Straffen af den Lov, han saa skjændigt havde overtraadt. Og som det gik ham, vil det gaa alle Andre. Det paahviler Kirkens Embedsmænd at haandhæve Loven upartisk og retfærdigt, men paa samme Tid med tilbørlig Ærefrygt for Guds Love og hellige Navn. Hører dette, o Israels Hus! I, som tragte efter celestial Herlighed i vor Faders Rige — kun de Rene af Hjærtet kunne se Gud! Kun dem, der have helliget Gud alle deres Lidenskaber ved total Lydighed mod hans Love, kunne dvæle i hans Nærhed! Lad os ligeledes erindre, at Samfundets Stilling som et Hele afhænger af de enkelte Individer, hvoraf Samfundet bestaar; som dets forskjellige Bestanddele ere, saaledes er det Hele. Dersom de enkelte Medlemmer af et Samfund ere vise, retfærdige, intelligente, ærlige og moralske, da ville disse Dyder være et Særkjende for hele Samfundet blandt Menneskene. For at anvende denne Lære paa os selv maa vi — det vil sige, om vi ønske at se Kristi Kirke beredt som Brud for Frelseren — som Individer leve vor Religion og i vort daglige Liv vise, at vi ere i Besiddelse af saadanne Dyder, som vi vide skulle smykke Bruden, før hun kan træde ind i Guds Nærhed. Denne Sag om personlig Renhed, Tro, Flid og gode Gjerninger er Noget, vi ikke kunne overføre paa vore Naboer eller lægge paa nogen Andens Skuldre; men Enhver maa gjøre sin egen Pligt, Enhver bære Ansvaret for sine egne

Gjerninger, Enhver sætte sit eget Hus i Orden, Enhver udføre sin egen Kaldelse og Enhver leve nær til Herren, dersom han ønsker at komme i hans Nærhed.

Det glæder os at kunne meddele, at Gud rigelig velsigner vore Brødres og Søstres Arbejde, som udføre Ordinancer i Herrens Templer; og et stort Arbejde bliver udført deri baade for de Levende og de Døde. Ikke desto mindre har det bedrøvet os at erfare, at i nogle enkelte Tilfælde, enten ved Misforstaaelse, Uagtsomhed eller Partiskhed, er der blevet givet Anbefalinger til Nogle, der vare uværdige dertil. Dette er en stor Fejl, som for enhver Pris maa søges at undgaaes. Biskopperne og Stavspræsidenterne bør passe nøje paa, at ingen Uværdige gjennem deres Anbefaling besmitte Herrens Hus med deres Nærværelse. Vi tilraade paa det Alvorligste større Forsigtighed i denne Henseende. Til de Hellige, som ønske at indgaa og arbejde i disse Huse, som ere helligede den Allerhøjeste, ville vi sige, at de skulle gjøre sig værdige dertil. De bør leve i Fred og Harmoni i deres Hjem, de skulle bilægge alle indbyrdes Stridigheder, før de indgaa i dette hellige Sted, som skulde være et Fredens og et Ordenshus. De skulle i Forening med deres Familier Morgen og Aften paakalde Gud og ejheller forglemme at bede i Løndom; de skulle ærligt betale deres Gjæld til alle Mennesker, og ej alene til Menneskene, men ogsaa erindre at give Herren det, som hører Herren til, saasom Tiende og Ofringer til ham, som er Giveren af Alt. De skulle holde Visdomsordet i dets rette Betydning; thi det klæder meget ilde at medbringe Dunsten af Brændevin og Tobak til Herrens hellige Hus. Kort sagt, de skulle søge at efterleve alle Herrens Bud og Befalinger, saaledes, at naar de indtræde i Herrens Hus, de da kunne nyde en Fylde af hans Aand, som forhøjer og giver deres Arbejde Kraft og Virkning.

De Rapporter, vi have modtaget fra Ældsterne, som arbejde i de forskjellige Dele af Vingaarden, lyde langt fra nedslaaende, uagtet de ikke kunne opvise saadanne Frugter af deres Arbejde, med Hensyn til Daab, som for nogle Aar tilbage, selv der, hvor vore Brødre have arbejdet længst. Det aarlige Antal af dem, der blive døbte, samt det totale Antal Medlemmer af Kirken i Skandinavien, overgaar det i Storbritanien. Men de bedste Resultater af vort Arbejde i den senere Tid have dog vist sig i Ny Zeeland blandt Maorierne, det Lands oprindelige Beboere, som er en Levning af Israels Hus og nær beslægtede med Sandwichøernes Indbyggere De have annammet Evangeliet med Glæde og klynge sig med Tillid og Udholdenhed til dets Sandheder.

I denne Tid, da Forretningstilstandene ere saa trykkende og Arbejdsløshed som Følge heraf stor, maa Biskopperne ikke glemme den Pligt, der paahviler dem som Fædre for de Fattige og Trængende. Det maa ej tillades, at Nogen lider Mangel. Men vi have for længe siden lært, at Godgjørenhed, for at den virkelig kan blive Godgjørenhed, maa ledes saa vel af Fornuft som Sympati; og naar der bliver ydet Hjælp, skulde det fornemlig gjøres saaledes, at den kan blive et virkeligt og varigt Gode for Modtageren, og skulde tillige ydes saaledes, at den afskaffer al væsenlig Fattigdom. Vort Formaal skulde være ved fornuftig Hjælp at afhjælpe de Fattiges Trang, give Nykomne og Trængende et Tilflugtssted, samt understøtte dem, der ere villige til, naar de kunne, at hjælpe sig selv. Ved dette Kjærlighedsværk burde der naturligvis eksistere den bedste

Forstaaelse og Harmoni mellem Biskopperne og Hjælpeforeningerne, for at de derved gjensidig kunde staa hverandre bi og paaskjønne hverandres Bestræbelser. Heller ikke Missionærernes Familier maa forglemmes; dem, der anvende al deres Tid til at forkynde Evangeliet, maa ikke have Grund til at klage over Mangel paa Omsorg hos deres Brødre og Søstre. Dersom de Raad, der hidtil have været givne til Stavspræsidenter og Biskopper med Hensyn til Dyrkelsen af Land for Missionærernes og deres Familiers Underhold, vare blevne fulgte i en videre Udstrækning, tro vi, at Resultaterne vilde have været mere tilfredsstillende. Brødre, der er endnu Tid til at handle i denne Sag.

I disse Tider, da saa mange Mænd, paa Grund af deres religiøse Overbevisning, ere indespærrede i Fængsel, er der Fare for, at deres Familier ville komme til at lide Nød, dersom der ikke tages Forholdsregler derimod. Derfor skulle Stavspræsidenterne, Biskopperne, Præsterne og Lærerne samt Folket i Almindelighed sørge for, at de i deres Forsørgeres Fraværelse blive beskyttede og underholdte baade med Hensyn til deres Person og Ejendom. Og hvis der er Mangler, skulle de rigelig afhjælpe disse, ikke i Form af Almisse, men som en Pligt, der paahviler os overfor vore Brødre, der lide Fængsel og Forfølgelse for deres Trofasthed mod deres Familier og Hustruer.

De saakaldte Kristne ere sørgelig uvidende om det Slægtskab, der eksisterer mellem Mand og Hustru; og medens de glat væk tale om Materiernes Evighed, kjende de dog Intet til den Materies og Aands Evighed, hvoraf Mand og Kvinde bestaa, eller det ægteskabelige Slægtskabs Evighed, lige saa lidt som de kjende til de Pagters Evighed, der indgaas mellem Mænd og Kvinder, Hustruer og Mænd samt Børn og Forældre. Hovedsummen af deres Haab med Hensyn til det ægteskabelige Slægtskab og dets Fortsættelse indeholdes i deres Pagter: „Indtil Døden adskiller dem," hvilket sørgeligt Billede! Hvorledes, Intet mere? Nej, det er den almindelige Formular i alle den saakaldte Kristenheds Kirker, der ere i dette Land, og iblandt de hundrede Millioner Kristne overalt paa Jorden. Hvad bliver der i dette Tilfælde af alt vort Haab om evigt Liv og evig Ophøjelse i de Retfærdiges Boliger? Mon Gud virkelig, som de sige, sammenføjer dem? Adskiller Døden dem saa og bryder Pagten? Nej, aldeles ikke; thi de have ikke indgaaet nogen Pagt, som derfor ikke heller kan brydes. Deres Pagt lyder paa: indtil Døden adskiller dem — ikke længere. Naar dette er opfyldt, ender det Hele med Hensyn til deres ægteskabelige Forbindelser. Men saa de Dødes Opstandelse, det ny Jerusalem, den celestiale Herlighed og den evige Forening, som Digterne skrive om, hvad bliver der saa af alt dette? For Digterne som for de Kristne er det Hele kun Opspind — en dejlig Drøm, som Døden opløser. Vi have Andet for Øje, andre Ideer og et andet Haab. Vi tro, at Døden bliver overvunden, vi tro paa „en ny Himmel og en ny Jord, paa hvilken Retfærdighed bor"; vi tro paa de Retfærdiges Opstandelse, baade Mænd og Kvinder, Forældre og Børn. Vort Evangelium, Guds Søns Evangelium, bringer Liv og Udødelighed. Vi tro paa et Jerusalem som det, Johannes saa, da han var forvist til Øen Patmos for sin Religions Skyld, hvor Forjættelserne, der bleve givne til Abraham, Isak og Jakob, skulle opfyldes, og hvilken Stad havde en meget stor og høj Mur og tolv Porte, og ved Portene vare tolv

Engle — og de tolv Porte vare 12 Perler; og hver Port var en Perle. Dens Mure vare af Jaspis, og dens Gader og hele Staden var af rent Guld. Murens Grundvold var indlagt med alle mulige kostbare Stene, og Guds Herlighed opfyldte den, og Lammet var dets Lys. Over Porten stode skrevne de tolv Stammers Navne, og paa Murens Grundvold stode skrevne Lammets Apostles tolv Navne, Guds og Lammets Trone skal være der, og hans Tjenere skulle tjene ham, og de skulle se hans Ansigt; og hans Navn skal være paa deres Pander. Engle bevogte Portene, og Stadens Lys skal være Guds Herlighed.

Hvad stod der skrevet paa de tolv Porte? Navnene paa de tolv Israels Stammer. Fra hvem vare de tolv Stammer udsprungne? Fra Jakob. Hvad vare disses Navne? De vare Navnene paa de tolv Sønner Jakob havde med sine fire Hustruer. Jakob var altsaa Polygamist? Ja. Han var altsaa en af disse Barbarer, om hvem den tredie Distriktsrets Dommer siger: „Denne Skik kan maaske have været rigtig i ældre, barbariske Tider, da Folk vare raa og uvidende, — men det gaar ikke nu til Dags. Civilisationen har afskaffet den. Det lader sig ikke gjøre at optage disse Vaner og Skikke fra en barbarisk Tidsalder og prøve paa at indføre dem blandt Nutidens frie, intelligente og oplyste Folkeslag."

Hvor frit Folket i Utah er i Dag, behøve vi næppe at omtale. Selv om Dommeren ikke kan udholde disse Ting, synes det dog, som om Gud og Lammet kan, thi der staar, at han var Lyset i den Stad, hvor de tolv Mænds Navne stode optegnede, som vare Sønner af en Mand, som havde fire Hustruer. Dersom Jakob havde levet i vor Tid, vilde Dommerne have udsendt Spioner og „Deputy-Marshaller" efter ham, og var det lykkedes dem at fange ham, vilde de have sendt ham i Fængsel med andre værdige Mænd, der havde Mod til at lide for deres Overbevisning, og ved hvem Gud ikke skammer sig, thi han bliver kaldt deres Gud, og „han har beredt dem en Stad."

Og hvorledes vil det være med hans Tjenerinder? Ville de ogsaa være der? Ja, hvor der er saa megen Skjønhed og Herlighed, og saa mange af Guds Tjenere, der ville Kvinderne vist ikke mangle. Desuden: Ere de ikke Et? Har ikke „Gud føjet dem tilsammen"? Det vil aldeles ikke være et Paradis uden dem; de have indgaaet Pagter med Mændene for Tid og Evighed, i Herren; „de to ere et Kjød", „thi Manden uden Kvinden er ikke i Herren, ejheller er Kvinden uden Manden i Herren"; men de Ugudelige have ikke Lod der. Thi udenfor ere Hunde, Skørlevnere og Horkarle og dem, som elske og øve Løgn.

Angaaende Kjønnene: den samme Gud, som skabte Adam, skabte ogsaa Eva, „Mand og Kvinde skabte han dem; velsignede dem og kaldte deres Navn Adam og Eva." Hvem ere Kvinderne? Mødrene til hele Menneskeheden. Alle ere fødte af Kvinder, som bleve skabte og bestemte til at være Mandens Medhjælpere og Ledsagerinder. Gud gav Eva en anden Søn i Abels Sted, „thi Gud haver tilsagt mig", sagde hun, „en anden Søn i Abels Sted, thi Kain slog ham ihjel." Hvem gav dette Løfte? Gud. Ved hvem ere Konger, Kejsere, Profeter, Seere og Aabenbarere blevne til? Ved Kvinder som ofte have været Profeter og hyppigt besøgtes af Engle. Jesus blev født af en Kvinde; Kvinderne vare hans stadige Ledsagere paa Jorden, de vare hos ham ved hans Død og vare de Første ved hans Gravsted, og de ville blive hans og hans Helliges Ledsagerinder i Himlen.

Hverken Polygami eller hvad dermed forbindes bliver forstaaet. Der er slet ingen Hemmelighed ved det. Da det først blev forkyndt i Salt Lake City i 1852, rejste Ældste Orson Pratt kort efter til Washington og udgav det til Verden i et Skrift, kaldet «The Seer»; senere blev Brigham Young, der var en bekjendt Polygamist, af Præsidenten gjenindsat til Guvernør over Utah Territorium.

Der paastaas, at der er Fare for, at vi skulle fordærve Nationernes Moralitet. Men hvor megen Grund der er til at befrygte dette, kan bedømmes af deres Moralitet, som bo iblandt os, dem, som prøve paa at indbilde os, at de repræsentere Regjeringen og Nationen, saaaledes som Efterstaaende vil vise:

Forbryderstatistiken i Salt Lake City for Aaret 1885.

Totalantal af Indbyggere	26,000
Mormoner	20,800
Ikke-Mormoner	5,200
	26,000

Eller fem Mormoner for hver Ikke-Mormon.

Der blev i Aarets Forløb arresteret 1276.

Mandspersoner	1,126
Kvinder	134
Drenge under 10 Aar	16
	1,276
Af de 20,800 Mormoner arresteredes	96
Af de 5,200 Ikke-Mormoner eller 1 mod hver 12½.	1,180

Der er nu i Byen ikke mindre end 5 Bordeller, 40 Værtshuse, en Mængde Spillehuse, Pulli'e Borde og andre vanærende Affærer, som alle blive drevne af Ikke-Mormoner. Naar det ikke var for disse, som stadig drager til Felts mod os, vilde vor By være fri for at blive besudlede med Indflydelsen af berygtede Huse, Spillehuse, Udskjænkningssteder og andre lignende dødbringende Affærer, og vore Skatter vilde være betydelig mindre. Men som det nu er, ere „Mormonerne" tvungne til at betale store Skatter for at støtte Loven mod deres ikke-skattebetalende Fjenders Lovløshed. Alle andre Byer og Countyer i Territoriet og alle Fængsler i Utah kunne fremvise endnu bedre Optegnelser til Fordel for „Mormonerne", end Ovenstaaende.

Dersom det skulde siges, at disse Forbrydere ere erklærede skyldig af „Mormon" Dommere, saa maa det erindres, at Distriktsretten altid med Glæde aabner Armene for at beskytte dem, der tro sig forurettede af „Mormon" Embedsmændene.

Det er et mærkværdigt Faktum, at i alle de Aar Polygami har eksisteret iblandt os, er ikke en eneste Ikke-Mormon nogensinde ved vor Paavirkning indgaaet til det; de Ugudelige have ganske anderledes lette Maader at gaa frem paa, hvilke blive understøttede og opholdte af den kristne Verden. Disse ere ikke indstiftede eller oprettede af „Mormonerne", men ere Følgerne af Monogami. Nu opstaar det Spørgsmaal: Naar i fire og tredive Aar ikke en eneste Ikke-Mormon har antaget Polygami, hvor mange Aar vil det saa tage at demoralisere de fem og halvtredssinstyve Millioner, som bebo de Forenede Stater? Sagen er: vore Ældster kunne ikke, selv om de vilde, indføre det paa den Maade, og om Nogen vilde begynde paa det, vilde de meget snart blive udelukkede af Kirken.

Saa bliver det atter Spørgsmaalet: Hvad skulle vi gjøre? Skulle vi paa Grund af Kongressen, de retslige Myndigheders og andre federale Embedsmænds Uoverensstemmelser sætte os op mod Nationen og opofre vor Loyalitet

mod den største Nation paa Jorden? Aldeles ikke. Joseph Smith sagde, at de „Forenede Staters Konstitution var given ved Inspiration fra Gud". Er dette mindre sandt i Dag, end det var den Gang? Hvad skulle vi da gjøre? Have de vedtaget „Prøveeder", som Konstitutionens forbyder? Ja. Have de ikke forbudt fri Udøvelse af vor Religion? Jo. Have de ikke vedtaget tilbagevirkende Love? Jo. Det er ikke alene sagt, at ingen tilbagevirkende Lov maa vedtages, men endogsaa, at ingen Love, som kunne tjene til at opløse nogen indgaaet Kontrakt, maa vedtages. Nogle Tusinder Mennesker i dette Territorium have indgaaet hellige Kontrakter for Tid og al Evighed; men nu har Kongressen vedtaget en Lov, som gjør dette til en Forbrydelse, og Mænd, som ikke vilde bryde disse Kontrakter, sidde i Dag i Fængsel for at have overtraadt Love, Kongressen har udgivet, og som ere tilbagevirkende og altsaa gjøre det til en Forbrydelse, der ikke var det, før Loven blev udgivet. Dette er atter et Brud paa Konstitutionen. Og hvad skulle vi sige om de religiøse „Prøveeder", som ere vedtagne i Idaho, Arizona, og anvendte paa forskjellige Maader i Utah? Og bryde de ikke det 4de Tillæg i Konstitutionen, som foreskriver: At Folkets Ret til Beskyttelse for Person, Huse, Papirer og andre Effekter mod urimelige Undersøgelser og Anholdelse ikke maa krænkes; og at ingen Arrestbefaling maa udstedes undtagen paa formodet Skyld, understøttet af edelig Stadfæstelse, den beskriver tillige udtrykkelig, hvilke Steder der maa undersøges, samt hvilke Ting og Personer der maa beslaglægges.

I Konstitutionens 8de Paragraf hedder det, at overdreven Kaution ikke maa forlanges, saa lidt som overdreven Mulkt maa paalægges Nogen; ejheller maa grusom eller ualmindelig Straf anvendes. I George Q. Cannons Sag blev der fornylig for en Brøde, hvorfor Loven bestemmer 300 Dollars i Mulkt og 6 Maaneders Fængsel, forlangt 25,000 Dollars Kaution samt et Tillæg af 20,000 Dollars for to andre Anklager, som slet ikke paa den Tid vare grundede paa nogen som helst Vished; han blev altsaa forlangt til at stille 45,000 Dollars i Kaution. Er dette ikke overdreven Kaution? Om saa er, da er det et Brud paa Konstitutionen. Saaledes have vi seks forskjellige Overtrædelser af de Forenede Staters Konstitution, sanktionerede og sete igjennem Fingre med af dem, der have svoret at understøtte og opholde dette Frihedens Dokument.

Dette er ikke Opdigtning, men bevislige Kjendsgjerninger, vi have været nødte til at kjæmpe imod og finde os i. Men skulle vi, paa Grund af den slette Styrelse og Fordrejning af Konstitutionen og amerikanske Borgeres Rettigheder, derfor være fjendske mod Konstitutionen og dets Lands Anordninger, vi skylde Troskab og Lydighed? Vissselig ikke. Disse Misgreb bør rettes, og det er vor, saa vel som alle retskafne amerikanske Borgeres Pligt at opholde Konstitutionen og paa alle lovlige Maader sætte os imod enhver Overtrædelse af dette Dokument.

Vi blive uden videre forlangt til at sønderrive vore Familiebaand og bortkaste vore Ideer om menneskelig Frihed, politisk Lighed og hver Mands Ret og „blive som de ere". Være som dem, i hvilken Henseende? I at undergrave Grundlaget for al menneskelig Rettighed, som dem i at bryde vor konstitutionelle Ed, som dem i at gjøre Pagter med vore Hustruer og Børn, til Døden adskiller dem og ikke længere? Hvad vil det sige at blive lig dem? Det vil sige, at

«E pluribus unum» er en Illusion; det vil sige, at vi krænke og vanhellige det skjønne Symbol paa al menneskelig Rettighed, de Forenede Staters Konstitution og indføre Anarki, Fanatisme, Intolerance og Skinhellighed i Stedet for de herlige Grundsætninger: Frihed, Lighed, Broderskab og menneskelig Ret. Det vil sige retslig Raadenhed, forvendt Retfærdighed, fanatiske Dommere, Standsforskjel og Minoritetsrepræsentation; det vil sige retslig Tyranni og Undertrykkelse, Indsættelse af Spioner, svigagtige Juryer, Intolerance, Fængsel og Grusomhed, Undertrykkelse og Despotisme i Stedet for Frihed, Lighed og Broderskab. Vi kunne ikke gjøre det, (blive dem lig). Vi ville samle os om vort Lands Flag og forsvare den herlige Konstitution for Ve eller Vel. Vi kunne ikke bortkaste vor Troskab mod Nationen paa Forlangende af politiske Demagoger, religiøse Fanatikere og intolerante Despoter.

Til Eder, Brødre, der som Stavspræsidenter, Højraader og Biskopper have Kirkens Medlemmers rene Vandel i Eders Varetægt, ville vi gjentage de Advarsler og Formaninger, vi have givet i vore forrige Epistler, og sige, at paa Eder hviler det Ansvar at holde Guds Hus i Orden, Enhver ifølge sit Kald, Stilling og Ordination og ifølge den Virkekreds og de Pligter, der ere ham paalagte. Disse Pligter kunne I ikke forsømme uden at paadrage Eder Guds Mishag og miste hans Aand. Herren holder hver Mand ansvarlig for den Flok, der er stillet under hans Varetægt. Hjælpeforeningerne, de unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforeninger, Søndagsskolerne og Børnenes Foreninger modtage alle Understøttelse og Opmuntring fra Eder. Enhver af disse Organisationer kan være af stor Nytte for Eder i Eders Arbejder. Alle disses Præsidenter ere eller burde være lydige til de Stavs- og Wards-Autoriteter, hvorunder de ere bosiddende.

Det paahviler de tolv Apostle og de Halvfjerds at paase, at Evangeliet bliver forkyndt, og selv forkynde det til Jordens Nationer, først for Hedningerne og dernæst for Jøderne. Dette henhører i Særdeleshed til deres Kald, og de skulle bestandig have det for Øje.

Ligesom det første Præsidentskab have de fleste Medlemmer af de tolv Apostles Raad været meget hæmmede i deres Bevægelser. En af deres Medlemmer, Ældste Lorenzo Snow, er i Fængsel. Han bærer sit Fangenskab med Mod og Sjælsstyrke; og, saa vidt vi vide, ere alle Apostlene frimodige og fulde af Tro samt fast bestemte paa at røgte deres Kald.

De sidste Efterretninger, vi havde fra Præsident Joseph F. Smith, lyde gunstige; han er i Besiddelse af god Helbred og Aanden af sin Kaldelse. Af hans Brev, der for kort Tid siden blev publiseret i «Deseret News», have de Hellige erfaret hans Anskuelse med Hensyn til Herrens Værk og de nuværende Omstændigheder.

Til Slutning sige vi til alle Myndighederne og Medlemmerne af Kirken: værer flittige til at ransage Guds Ord, som bestaar baade af Bibelen, Mormons- og Pagtens Bog; læser Profeterne og lader Eders Hjærter finde Trøst og Husvalelse ved de store og herlige Forjættelser. Gud har sagt om Zion: At intet Vaaben, der er løftet mod Dig, skal have Fremgang; og hver Tunge, som rejser sig for at fordømme dig, skal Du dømme. Dette er Herrens Tjeneres Arvelod og deres Retfærdighed, som ere for mig, siger Herren."

Vor Historie kan stadig fremvise Eksempler paa disse Herrens Ords Opfyldelse. Vi kunne i Sandhed spørge: Hvor er det Vaaben, som blev løftet mod

Zion, der sejrede? Eller hvor er den Tunge, som rejste sig for at fordømme Zion, der ikke er bleven dømt? Hendes Fjender have været mange og i flere Tilfælde mægtige. De have spillet en kort Tid paa Scenen og troede, at de udførte Heltebedrifter; men hvor ere de nu? Dersom ikke deres Navne bleve erindrede af os som Fjender af Guds Værk, vilde de fleste af dem være saa glemte af Verden, som om de aldrig havde levet. Men Zion vil sejre og triumfere. Der vil maaske være Storme at udholde, Prøver at bestaa, Vanskeligheder at overvinde; og der vil maaske komme Tider, hvor mørke Skyer ville indhylle os og skjule Himlen for vort Blik; men desuagtet, dersom vi ydmyge os for Herren og holde de Pagter, vi have indgaaet med ham, vil han hverken forglemme eller forlade os.

Herren siger ved en af sine Profeter;

„Hører, I, som ere langt borte, hvad jeg har gjort, og I, som ere nær, fornemme min Styrke!"

„Syndere i Zion ere forskrækkede, Bævelse har betaget de Vanhellige! Hvo af os kan bo ved en fortærende Ild? Hvo af os kan bo ved Evigheds Baal?"

„Den, som vandrer i Retfærdighed, og som taler Oprigtighed; den, som foragter Vinding, der kommer ved Undertrykkelse; den, som ryster sine Hænder, at han ej beholder Skjænk; den, som stopper sit Øre til, at han ej hører Blodraab, og som tillukker sine Øjne, at han ej ser efter det Onde:"

„Han skal bo paa de høje Steder, Klippernes Befæstning skal være hans Tilflugt, Brød bliver givet ham, Vand er ham sikret."

Dette er den Slags Folk, vi skulle være, thi det er dem, der skulle opbygge og agtes værdige at staa i Zion. Da kan det med Sandhed siges: „Herren har grundfæstet Zion, og de Elendige af hans Folk skulle have Tilflugt i den."

Maatte det være vor Lod at leve som Hellige, at opholde ethvert Princip, som henhører til Dyd, Ære, Sandhed og Retskaffenhed, at holde de Pagter, vi have indgaaet med Gud og med hverandre, og i alle Ting adlyde Guds Bud; saa skulle vi og vore Familier velsignes af Herren, baade nu og i Evighed.

Gud velsigne Eder og alle Zions Venner med Glæde og Tilfredshed baade i denne Verden og evigt Liv i den tilkommende i Jesu Kristi Navn. Amen.

Eders Brødre i Herren
John Taylor,
George Q. Cannon.

Af det første Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Marts, 1886.

Der findes mange Mennesker, der anse det for en stor Ære at holde fast ved den Religion, som blev dem lært i deres Barndom, og anse det for Synd at forlade den, medens de til samme Tid yde Bidrag til og understøtte Missionærer, hvis Formaal er, at faa Andre til at forlade deres Børnelærdom.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Den sande Gud.

„Thi det samme Sindelag være i Eder, som og var i Kristus Jesus, hvilken, da han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig; men han forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa sig, og blev Mennesker lig. (Phil. 2, 5).

Paa Grund af at Jesus havde Slægtskab baade med Gud og Mennesker, have mange Religionslærere faaet den Ide, at to hele og fuldstændige Naturer vare sammenfattede i Jesu Person; at han var en fuldkommen Gud og et fuldkomment Menneske; og deraf kommer den sekteriske Læresætning, at Gud og Mennesket ere to forskjellige Racer. Dette er, fordi Menneskene ikke kjende sig selv; thi dersom Mennesket kjendte sig selv, da vilde han ogsaa kjende det sande Forhold til Tiden og Evigheden, det Nuværende og det Tilkommende, til Gud og hans Søn.

Guder, Engle og Mennesker ere alle af samme Slægt, tilhørende den samme store himmelske Familie, som bebo de utallige Himmellegemer, og den eneste Forskjel paa dem bestaar i de forskjellige Grader af Intelligents og Renhed, som de besidde, og de forskjellige Fremskridtstrin paa hvilke de staa.

Jesus Kristus og hans Fader ere to Personer, de ere et i Tanke og Handling, og i dette kunne selv Menneskene blive et med dem; derfor siger Jesus: „Paa det de maa alle være et; ligesom du, Fader; i mig, og jeg i dig, at de og skulle være et i os. Og jeg har givet dem den Herlighed, som du har givet mig, paa det de skulle være fuldkomne til et. (Joh. 17, 21—22).

Det er derfor, ifølge disse Frelserens Ord, muligt for Menneskene at blive Gud lig; thi i ham leve, røres og ere vi, som og nogle af Eders Digtere have sagt: vi ere jo og hans Slægt" o. s. v. (Ap. Gj. 17, 28)

Formedelst Jesu Forsoning og ved Lydighed til Himmelens Love er det muligt for Menneskene at opnaa Fuldkommenhed, derfor siger Apostelen Johannes: „I Elskelige! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er, (1 Joh. 3, 2).

Gud er et evigt Væsen, som besidder alle de højeste Fuldkommenheder, og i Forening med Sønnen og den Hellig Aand udgjøre den store, mageløse Regjering og højeste Magt over alle Ting, som skabte Alt baade det synlige og det usynlige, det paa Jorden og under Jorden, saa vel som det, som findes i det uendelige Himmelrum.

I Josef Smiths Forelæsning om Troen findes følgende interessante Skildring om dette Emne:

„Faderen er en Aands-, Herligheds og Krafts-Personlighed, besiddende al Fuldkommenhed og Fylde; Sønnen, som var i Faderens Skjød, er en legemlig

Person, skabt eller dannet ligesom Mennesket eller værende i Menneskets Skikkelse og Lignelse, eller snarere Mennesket var skabt efter hans Lignelse og i hans Billede; han er altsaa det udtrykte Billede af Faderens Person, og besidder Faderens hele Fylde, eller den samme Fylde som Faderen; han er avlet af ham og beskikket før Verdens Grundlæggelse til at være en Forsoning for alle Syndere, som vilde tro paa hans Navn, og han kaldes Sønnen paa Grund af Kjødet, og nedsteg i Lidelse længere end Mennesket kan taale; eller med andre Ord, led større Lidelser og var udsat for kraftigere Modsigelser, end noget Menneske. Men uagtet alt dette holdt han Guds Lov og blev uden Synd; og tillige, at der ved ham maatte komme en retfærdig Dom over alt Kjød, og at Alle, som ikke vandre efter Guds Lov, kunne retfærdigt fordømmes ved Loven og ingen Undskyldning have for deres Synder. Men han, som er Faderens Enbaarne, fuld af Naade og Sandhed, har sejret og annammet Faderes Herligheds Fylde. — Han besidder det samme Sind som Faderen, hvilket Sind er den Hellig Aand, som vidner om Faderen og Sønnen, og disse tre ere Et; eller med andre Ord, disse udgjøre den store, mageløse, regjerende og højeste Magt over alle Ting; ved hvilken alle Ting bleve skabte og dannede, og disse tre udgjøre Guddommen og ere Et; Faderen og Sønnen, besiddende det samme Sind, den samme Visdom, Herlighed, Kraft og Fylde — opfyldende Alt i Alle. Sønnen, der er opfyldt af Aandens, Herlighedens og Kraftens Fylde; eller med andre Ord, Faderens Aand, Herlighed og Kraft, — besiddende al Kundskab og Herlighed, og det samme Rige — siddende ved Kraftens højre Haand, i Faderens udtrykte Billede og Lignelse, en Midler for Mennesket — fyldt med Faderens Sinds Fylde, eller med andre Ord, med Faderens Aand, hvilken udgydes over Alle, som tro paa hans Navn og holde hans Bud; og Alle de, som holde hans Bud, skulle vokse fra Naade til Naade og blive Arvinger i det himmelske Rige, og Jesu Kristi Medarvinger, besidde det samme Sind, ombannes til det samme Billede eller Lignelse, ja det udtrykte Billede af ham, som fylder Alt i Alle; idet de fyldes med hans Herligheds Fylde, og blive Et med ham, ligesom Faderen, Sønnen og den Hellig Aand ere Et.

I den foregaaende Udtydning om Guddommen, der er givet i hans Aabenbaringer, have de Hellige en sikker Grundvold lagt for Udøvelsen af Tro til Liv og Saliggjørelse, formedelst Jesu Kristi Forsoning og Mægling, ved hvis Blod de have en Tilgivelse for deres Synder, og tillige en sikker Belønning opbevaret for dem i Himlen, nemlig at deltage i Faderens og Sønnens Fylde formedelst Aanden; thi ligesom Sønnen deltager i Faderens Fylde formedelst Aanden, saaledes skulle de Hellige ved den samme Aand, blive delagtige i den samme Fylde og nyde den samme Herlighed; og ligesom Faderen og Sønnen ere Et, saaledes skulle iligemaade de Hellige blive et med dem. Formedelst Faderens Kjærlighed, Jesu Kristi Mægling og den Hellig Aands Gave, skulle de blive Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger."

Emigranters Afrejse. Den 21. Juni forlod 290 Hellige og 11 hjemvendende Missionærer Kjøbenhavn med Dampskibet Otto. Ældste C. F. Olsen blev indsat som Selskabets Leder.

Den 18. s. M. forlod et Selskab, bestaaende af 17 Hellige og 2 Missionærer, Kristiania. Begge Selskaber ville forenes i England og forlade Liverpool d. 26. Juni.

Korrespondance.

Ombord paa Dampskibet „Otto“,
d. 24. Juni 1886. Kl. 10 Aften.

Præsident N. C. Flygare,

Kjære Broder!

Med Sang og Spil paa Dækket, og med faa Undtagelser, alle raske og glade, nærme vi nu os Englands taageindhyllede Kyst.

Vi vente at naa Hull lidt efter Midnat.

Som De ved, forlode vi Kjøbenhavn, den 21de Juni, Kl. 3½ Efterm. vort Selskab bestaaende af 290 Emigranter og 11 hjemvendende Missionærer. Saasnart Skibet var i Bevægelse og vi havde kastet et sidste Blik mod det Land, hvor vi have tilbragt saa mange behagelige Timer, begave vi os ned i Kahytten for at organisere Selskabet for Overrejsen. De hjemvendende Brødre bleve saaledes fordelte, at hver fik den Del af Emigranterne at præsidere over, med hvem han var mest bekjendt. Efter at alle vare anviste en Soveplads, samledes vi til Bøn og indviede Skibet til vort Brug. Den første Nat og Tirsdag Formiddag forløb meget behageligt og uden videre Tegn til Søsyge. Men nu begyndte vi at dreje om Skagen og ind i mere uroligt Farvand, og hermed begyndte en almindelig Ofring til „Neptun“. En stærk Modvind holdt Skibet i en stadig Urolighed, og Onsdag Morgen fandt de Fleste af os i Besiddelse af indvortes Følelser, som bedre kan forstaas af den, der har erfaret Sligt, end det kan beskrives her paa Papiret. Heldigvis var en Del af os ikke værre angrebne, end vi kunde række de Hjælpeløse en Haand, og snart havde vi de Fleste oppe paa Dækket; Enkelte vare dog saa syge at de maatte forblive i Køjerne. Paa Grund af Modvind og stærk Søgang bleve vi forsinkede otte Timer. Torsdag Nat var lidt roligere end den forrige, dog vare Mange syge, og fuldt op at gjøre for de Karske. Torsdag Eftermiddag vare næsten Alle paa Dækket. Nogle morede sig med Dans, Andre istemmede glade Zionssange, medens atter Andre havde travlt med at oprette Tabet, de havde lidt ved deres Godgjørenhed mod Fiskene.

Med Hensyn til Skibets Besætning, da ville Alle i Forening med mig sige, at en venligere og mere forekommende Behandling, end vi have nydt kunne Ingen ønske. Alle have udvist stor Forekommenhed og Tjenstvillighed imod os.

De Hellige ere glade og taalmodige, og vise stor Villighed til at lyde Brødrenes Raad.

Fredag Morgen Kl. 4. Vi ere nu i Færd med at blive transporterede fra Damperen „Otto“, som ligger for Anker i Floden Humber, med en lille Floddamper, som vil bringe os i Land i Nærheden af Jernbanestationen i Hull. Kun 5 à 6 Kasser bleve aabnede af Toldvæsenet.

Kl. 6 Efterm. Vi ere nu i Liverpool, og vore Søskende ere ombord paa Dampskibet „Nevada“, som vil forlade her i Morgen Kl. 3 Efterm. Alt er vel. Ingen Uheld have ramt os, men Herrens Haand har været over os, for hvilket vi ere meget taknemmelige. Om muligt skal jeg sende nogle Linier fra Queenstown. Alle Brødrene i Forening med de Hellige, sende venlige Hilsener til Dem Præs. Flygare og Alle i Nr. 14, samt til alle Søskende i Skandinavien. Præs. Wells sender venlig Hilsen.

Med Hilsen til Alle, forbliver jeg Deres Broder i Kristo,

C. F. Olsen.

En Bekjendelse.

W. H. Shearman var en af dem, der i Aaret 1869 fulgte med Godbe og Andre, som strede imod Kirken, og blev som Følge deraf udelukket. Han skriver nu følgende Brev til »Deseret News«:

To Gange i mit Liv har jeg nedlagt alle Betænkeligheder og taalt Had, Bagtalelse og Tilsidesættelse, hellere end at svigte min Overbevisning, og nu for tredie Gang nøder min Samvittighed mig til at indtage samme Stilling under endnu vanskeligere Omstændigheder end tilforn.

Saa længe „Mormonerne" sejlede paa Lykkens og Velstandens stille Vande, taug jeg. Men jeg har altid haft Sympati med den, der „ligger under i Kampen", og nu i disse „Mormonernes" Trængselsdage tage mine Følelser uvilkaarligt Parti for dem. Den Tid kommer snart, da Enhver vil blive nødsaget til at vise, om han er for eller imod dem, og det ligger ikke i min Natur at vente, til jeg bliver tvungen til at gjøre, hvad Fornuften og min Samvittighed byder mig; derfor anser jeg det for bedst — uden at tage Hensyn til Følgerne — at forklare den Stilling, jeg indtager.

En af de gamle Apostler raadede de forrige Dages Hellige til at være beredte paa at gjøre Enhver rede for det Haab, de havde. Jeg hverken antager eller tror mig i Stand til at gjøre et saadant Rede for min Tro paa Sandheden af, hvad der kaldes „Mormonisme", som vil tilfredsstille Mange, end sige Enhver, ej heller kan jeg saa tydeligt, som jeg ønsker, forklare de Grunde, der overbevise mig om Rigtigheden af mit Haab.

Der er i det Mindste syv store og væsentlige Problemer, som Verden grunder paa, og som selv de Viseste ikke ere i Stand til at løse. De ere:

For det Første: Kvindens sande Stilling og hendes Ligeberettigelse med Manden.

For det Andet: Det sociale Spørgsmaal, eller Forholdene mellem Kjønnene, der kan anses som en Del af det første Problem.

For det Tredie: Totalafholdenhedsspørgsmaalet.

For det Fjerde: Ejendomsret til Land.

For det Femte: Forholdet mellem Kapitalisten og Arbejderen.

For det Sjette: Religion, dens Natur og Udstrækning.

For det Syvende: Regjeringerne og Oprindelsen til deres Magt.

Over for alle disse Gjenstande vakler „Mormonismen" ikke. Dens Principer give Svar paa og forklare dem alle. „Mormonismen" bliver af dem, der ikke forstaa dens Principer og Hensigter, beskyldt for at ville vende tilbage til barbariske Tidsaldre. Men netop lige det Modsatte er Tilfældet. Den har overtaget Ledelsen af alle vigtige Reformer og angriber uden Frygt Problemer, som de viseste Statsmænd krympe sig ved at behandle. I dens tidligere Dage paadrog den sig Slaveholdernes Had, fordi den var imod Slaveri. Den blev og bliver endnu fordømt af de „Rettroende", fordi den lærer, at der er Haab om Frelse for Syndere efter Døden; og at Menneskene, skjønt de ville blive straffede strængt for deres Synder, dog ikke ville komme til at lide evigt, med mindre de synde evigt og med Forsæt. Den lærer, at Kvinden i sin Stilling er ligeberettiget med Manden i hans, „at Kvinden ikke er i Herren uden Manden", ej heller Manden i Herren uden Kvinden. Med andre Ord, at der ikke er nogen fuld

Frelse eller Ophøjelse for dem adskilte; og dersom Kvinden er afhængig af Manden, er han paa sin Side lige saa afhængig af Kvinden. Saa meget om det, der ikke ses. Lader os henvende vor Opmærksomhed paa det, der hører til Livet. Fra umindelige Tider har Kvinden enten været tilbedt som en Gudinde — det er kun i enkelte Tilfælde — eller behandlet værre end en Slave. Det har været Tilfældet med Majoriteten. Der har i Samfundet været to Lovbestemmelser, en for Manden og en for Kvinden. Manden kunde overtræde og vanhellige hvilket som helst Dydsprincip, bedrage, vanære og forstøde saa mange Kvinder, han ønskede, og dog holdt „Samfundet" Døre og Arme aabne for at modtage ham. Men hvorledes gik det de stakkels Ofre? De bleve forstødte og henkastede i Fornedrelsens Mudderpøl i denne Verden og i Fortvivlelsens Mørke i den næste. Men „Mormonismen" har en Regel for begge. Eller snarere, idet den erklærer dem begge skyldige, anser den Manden som den, der har størst Skyld. Medens Manden overalt — paa faa hæderlige Undtagelser nær — betragter Kvinden som sit lovlige Bytte, og medens de, foregivende den største Afsky for den blotte Tanke om at anerkjende mere end een Hustru, holde saa mange Friller, som deres Indflydelse og Midler tillade, fordømmer „Mormonismen" alt Samkvem mellem Kjønnene udenfor Ægteskabet og indprænter sine Medlemmer at ære, respektere og, saa vidt det staar i deres Magt, forsvare enhver Kvindes Dyd, hvor hun saa end findes i Verden. Med Hensyn til disse to Samfundssystemer stemmer jeg først, sidst og alle Tider for Ægteskabet. Dog, dette er et vigtigt Thema og fordrer en fuldstændigere Forklaring, end Pladsen her vil tillade.

Med Hensyn til Afholdenhed, da har det til alle Tider været en Del af „Mormon"-Religionen, og det i en fuldere og videre Udstrækning end den blotte Afholdelse fra at nyde berusende Drikke.

Om Landspørgsmaalet erklærer „Mormonismen" sig lige saa eftertrykkelig. Den anerkjender det Faktum, at „Jorden og dens Fylde hører Herren til"; at han, saa at sige, har betroet den til alle sine Børn, og at Faa ingen Ret have til at tilegne sig dens Besiddelse til Skade for de Mange; at den lige som Luft og Solskin er nødvendig for Menneskets Tilværelse, Frihed og Lykke, og at Landmonopoli er den værste Slags Røveri, thi det besviger ufødte Slægter. Dette vil uden Tvivl blive stemplet som et andet farligt „Mormon"-Kjætteri.

„Mormonismen" holder ogsaa for, at hvilket som helst Talent Individer ere i Besiddelse af, paahviler det dem at bruge det i Samfundets Interesse og ikke udelukkende til sin egen Tilfredsstillelse; at da vi Alle ere Børn af den samme Fader, burde vi ogsaa Alle med forenede Anstrængelse arbejde hen til at blive forenede i et Broderskab, saaledes at Alle kunde nyde Livets Goder og blive sammenbundne til et med broderlig Kjærlighed.

Religion betragter den fra det fornuftige Standpunkt, at medens alle Religioner, der ikke overtræde Naturens Love, bør beskyttes, kan der, ifølge al Logik, kun findes eet rigtigt System. „Mormonernes" Religion bestaar i at tro, at Gud er vor himmelske Fader, som bedst veed, hvad der tjener hans Børn til Gode, og ved at holde hans Befalinger, at hans Villie bliver udført med Glæde og Beredvillighed i Himlen, og at den skulde udføres paa samme Maade

her paa Jorden, paa det at den her maatte frembringe den samme Lykke og Tilfredshed som hisset.

Guds Regjering! Det er den Axe, om hvilken alle andre Regjeringsformer dreje sig, Bindestenen paa hele Samfundsbygningen, uden hvilken det Hele vilde styrte sammen. Indtil Guds Regjering bliver oprettet paa Jorden, ville andre Regjeringsformer kun være ufuldkomne, som de altid have været. Og det er med Hensyn til dette Princip, at den store Strid vil blive ført. Betænk en Gang Verdens politiske Stilling i Dag. Delt i en uendelig Mængde uoverensstemmende og modstridende Partier, alle anstrængende sig for at tilvende sig, den Ene fra den Anden, af Folk, Handel eller Landstrækninger, saa meget som muligt i alle Retninger, og Folket, der kun er Ledebukker i deres Lederes Hænder, bliver nu og da tvungen til at dræbe hverandre, ruinere hverandres Ejendom og bibringe hverandres Familier usigelig Sorg og Bekymring og fylde Landet med Enker og Faderløse og bringe det til at gjenlyde af Sorg og Klageskrig. Naar Guds Regjering bliver oprettet paa Jorden — som den en Gang vil blive — vil alt dette blive afskaffet, Fred vil afløse Krig. Velstand og Hygge vil da herske, hvor der nu er Armod og Elendighed, medens Kjærlighed og Broderskab vil bortjage Uvillie og Had.

Dette er, hvad jeg forstaar ved „Mormonismen" og dens Formaal. Dersom jeg et eneste Øjeblik mistvivlede om dens gode Hensigter eller troede, at det kun var en vel anlagt Plan til at berige de Faa paa Mængdens Bekostning, vilde jeg ikke have Noget med den at skaffe. Men jeg elsker den, fordi dens Formaal er at gavne hele Menneskeslægten, eller i det Mindste alle dem, der ville tillade den at gjøre det. Det er sandt, at den ikke har udrettet saa meget, som den kunde have gjort, dersom Alle, der bekjendte sig at være dens Disciple, havde givet et bedre Eksempel i deres daglige Liv. men det er alligevel en Sag af uberegnelig Værd, at der gives et Samfund, der tror paa disse Principer. Hvorledes disse store, forbausende Forandringer i Menneskenes sociale og politiske Stillinger ville finde Sted ligger ikke i menneskelig Visdom at udgranske. Jeg er tilfreds med at vide, at Herren forstaar dette og vil i sin egen belejlige Tid udføre det. At de ville komme, er vist. Dersom de Sidste-Dages Hellige skulle vise sig uværdige til denne herlige Gjerning, vilde Andre blive udvalgte dertil; men det er deres Mission, og jeg tror, at de ere villige og i Stand til at bringe de Ofre, der ere nødvendige til at lægge Grundvolden til en saadan Organisation.

Der er Mange, hvis Opførsel ikke stemmer overens med disse Anskuelser. Men det burde være overflødigt at sige, at jeg ikke har nogen Undskyldning eller Retfærdiggjørelse for Synd, hverken hos mig selv eller Andre. Det er en Maalestok baade for Høje og Lave, Rige og Fattige. Om de ere fremragende eller ubekjendte, maa de, der synde, lide Følgerne. Men det ved jeg, at ingen Sidste-Dages Hellig, der ikke, saavel i det offentlige som private Liv, stræber at leve ydmyg, oprigtig, venlig, ren, ædel og uegennyttig, lever i Overensstemmelse med, hvad han siger at tro, eller de Pagter, han har indgaaet. Men jeg veed ogsaa af egen sørgelig Erfaring, hvor let det er at stræbe at leve et saadant Liv og dog komme tilkort.

Af disse og mange andre Grunde er mit Livs Lod uigjenkaldeligt kastet iblandt Mormon-Folket i deres Bestræbelser for at rette deres egne Fejl og stadfæste Ret og retfærdige Principer samt sand Frihed for alle Mennesker. At dette en Gang vil lykkes dem, har jeg ikke mindste Tvivl

om, uagtet jeg ikke ibilder mig ind, at kunne forudse, hvormegen Skuffelse, Ydmygelse og Lidelser de ville komme til at gjennemgaa, førend dette kan ske; kun veed jeg, at det vil blive alt, hvad menmelig Natur, understøttet af guddommelig Kraft kan udholde.

Allerede i mange Maaneder har jeg i mit Lønkammers Ensomhed grundigt overvejet denne Sag, og jeg har inderligt og oprigtigt bedt om at maatte blive ledt til den rette Slutning. Dette forekommer mig at være Pligtens Vej — den eneste Maade, hvorpaa Fred i Sjælen kan opnaaes. For hvilken Pris Freden vil blive kjøbt, har jeg ogsaa nøje overtænkt. I den ene Vægtskaal har jeg lagt mit Rygte, Venner, Bekvemmelighed, social Anerkjendelse, Velstand og Liv. I den anden, lagde jeg Forfølgelse, muligvis financiel Ruin, Lidelse og maaske Død, og Pligt. DetSidste opvejede det Første. Dem, der ønske at overse og ignorere mig paa Grund af denne Beslutning, vil spare mig en hel Del Forlegenhed ved at gjøre dette paa en aaben og umiskjendelig Maade. Jeg kan i Sandhed sige, at jeg har bedet Herren fremfor Alt at bevare mig fra alle Fejltagelser, og siger med Luther: „Her staar jeg, jeg kan ikke Andet; Gud hjælpe mig."

I gode Kristne, frygter ej, at Herren ikke skulde straffe „Mormonerne" for deres Vildfarelser og Misgreb! „Den, Herren elsker, revser han." Han vil have et prøvet og lutret Folk, som han kan overdrage Udførelsen af sine Hensigter til hele Menneskehedens Gavn. Trængslerne ere kun begyndte, og de ville ikke ophøre, før hver Draabe af Uretfærdighed, Urenhed og Egenkjærlighed er udpresset af vore Hjærter, og alle Ugudelige udstødte af dette Folks Midte. Uden Tvivl ville mange ret gode Mennesker ikke være i Stand til at udholde Alt, hvad de Sidste-Dages Hellige skulle gjennemgaa; men dem, som gaar det igjennem og bliver bestandige, kan Gud og Mennesker have ubegrænset Tillid til. Svøben vil blive brugt. Men saa sandt Herren lever, vil han brænde Svøben, naar han har brugt den. Jeg vilde ønske, at Alle kunde se ligesaa klart, som jeg kan, at hvosomhelst, der tager Del i eller bifalder Uretfærdighed, Undertrykkelse eller Udgydelse af uskyldigt Blod — enten de ere Jøder, Hedninger, „Mormoner" eller Muhamedanere — ville ønske, inden Enden kommer at de vare blevne brændte, før de gave deres Minde til Sligt. Denne Talemaade vil faa Tvivlerne, og dem der handle ilde, til at spotte, men jeg veed, hvad jeg taler om, da jeg har smagt baade Sødmen og Skjønheden af den himmelske Verden og den grusomme, bitre og martrende Kval af den modsatte.

Den pinlige Bevidsthed om mit henrundne Livs Vildfarelser og min nuværende Uduelighed ttl at udfylde en saadan Stilling, som en Guds Mand bør indtage, har mere end noget Andet afholdt mig fra at foretage det Skridt, jeg nu er i Begreb med at gjøre. Men jeg veed, at den Herre Jesus Kristus lever og regjerer i Millioners Hjærter i de evige Verdener, ligesom han ogsaa vil regjere i Majoritetens Hjærter paa Jorden; og trods alle mine Ufuldkommenheder, elsker jeg dog ham og vælger at tjene ham, som jeg kan bedst; min nuværende Kurs er en Følge af denne Beslutning. Jeg elsker dem, der elske og adlyde ham, af hvad Navn og Sekt de end ere, og jeg er bedrøvet for dem, der ikke forstaa hans Lærdomme saaledes, at de kunne føle sig tiltrukne deraf.

En Parodi.

Dommer Potifar til anklaget Hebræer: Stat op, El Reeched. Du er bleven forhørt og funden skyldig af en Jury, sammensat af Ægyptere, i at have avlet et Drengebarn, uden at have kastet det i Nilen inden femten Dage efter dets Fødsel, saaledes som Loven fordrer.

Fangen: Jeg har ikke begaaet nogen Forbrydelse, Deres Velbaarenhed. Hvad Synd var der i at avle et Drengebarn mere end et Pig. . . .

Retten: Stille! Du er alt funden skyldig; Retten kan ikke nu debattere den Affære. Har Du noget at sige til dit Forsvar?

Hebræeren: Det er bevisliggjort, Deres Velbaarenhed, at min Hustru og jeg selv kastede Barnet i Vandet og. . . . .

Retten: Snak; Loven kan ikke omgaas paa den Maade. Meningen med Pharaoh-Edmundsloven er at drukne alt mandligt Afkom af J opsætsige og forræderske Hebræere. Det almene Vel fordrer det. Eders hebræiske Institutioner ere farlige for vore loyale ægyptiske Skikke, og de maa afskaffes.

Hebræeren: Hvad skal jeg gjøre for at blive en saadan loyal og tro ægyptisk Borger?

Retten: Adlyde Lovene. Naa, lov nu, at Du vil adlyde Lovene!

Hebræeren: Hvorledes? Ved at drukne mit Afkom og forstøde min Familie? Aldrig, Hr. Dommer, aldrig!

Retten: Det er sørgeligt, meget sørgeligt. Du vil komme til at lide Lovens fulde Straf. Der er ti Klager mod dig, en for hver Dag, Du skjulte Barnet. Du dømmes herved til at lave Mursten og samle Stub og Straa til at brænde Stenene med for et Tidsrum af 50 Aar, fem Aar for hver Klage, Andre til Skræk og Advarsel. J ville Alle blive dømte til Trældom, med mindre J adlyde Lovene og derved bevidne Eders undersaatlige Troskab.

Fangen: Ægypterne have let ved at være loyale. De behøve ikke at drukne deres Drengebørn. Vi Hebræere vare ogsaa lovlydige, indtil J vedtog en ubarmhjærtig, speciel og proskriberende Lov imod os.

Retten: J tilbede ikke vore Guder; J ere Hyrder, J have afsondret Eder fra alle Andre ved at trække Eder tilbage til det Land Gosen; J kunne blive farlige for os, og Eders opvoksende Magt maa kues, om det saa skal tage hele Pharaohs Hær til at gjøre det. Det er ikke, fordi J avle Drengebørn, smukkere og kraftige, end vore, at vi ere efter Eder; det er Eders tiltagende politiske Magt. Det bedste, J kunne gjøre, er at lade Eders Døtre gifte sig med vore Sønner; blive som vi, handle som vi — blive „ægyptiserede".

Hebræeren (med opløftede Hænder): Herren forbyde det! Giv mig min Dom. Jeg vil stole paa Abrahams, Jsaks og Jakobs Gud; han vil befri sit Folk fra dets Fjender.

Dødsfald. Den 12te Maj 1886, døde Biskop Hans Funks Hustru, Christine Svenson, i Newton, Cache County, Utah, af Kræft.

Afdøde var født d. 10de Juli 1834 i Sverrig, annammede Evangeliet i Kjøbenhavn 1853 og emigrerede til Utah i Aaret 1863.

Hun var Moder til syv Børn, af hvilke seks ere gaaede forud for hende. Hun var en kjærlig Hustru og trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.